

1850 Originaler i bygda

Ingebrigt Arentsen var en av datidens originaler i bygda. Han ble kalt for "Litl-Ingebrigt" og var for det meste ansatt ved Tangen bruk. Han var født i romjula i 1819 og døde 28.februar i 1902. Slik jeg forstår det fikk han aldri barn til tross for at han ble gift hele tre ganger. Trolig ble han gift mer av hensyn til kvinners vanskelige stilling i datidens samfunn, da alt tyder på at han ble gifte med tre enker – som alle døde fra ham. Den siste i juli 1885.

Ingebrigt var en person en måtte ta "bokstavelig". Det fortelles om Ingebrigt at en dag han var på Mebroen hos kjøpmann Lund, for å gjøre ham noen småtjenester, ble han arbeidsløs – i den forstand at hans beordrede gjøremål var utført, og Ingebrigt spurt hva han nå skulle gjøre for herr Lund. Dette var ganske sent på kvelden, og kjøpmannen slengte ut av seg følgende frase: "*Jeg vet inga anna råd for deg, Ingebrigt – du får gå løs på vedbua*". Herr Lund var nok ikke klar over sin talemåte i relasjon til Ingebrigts oppfattelsesevne. – Ingebrigt lystret ordre, tok med seg ei øks og hogg i vedbuveggen så flisene spratt. Kjøpmannen undret seg over lydene og gikk omsider ut for å se hva som foregikk. "*Nei, nei, Ingebrigt, hva er det du gjør ?, sa Lund. "Æ går laus på vedbua", sa Ingebrigt helt rolig, "å va de itt de æ skoill gjærrå da"?*" Lund fikk atter en påminnelse om at ovenfor Ingebrigt måtte en tale varsomt.

En dag var Ingebrigt på Tangen som ekspeditør i bua. Da kom det inn ei kone som skulle ha ei skål med hank eller øre på – som de også sa den gangen. Det var 6 skilling (20 øre) for skåla. Det syntes kona var i meste laget, og ville gjerne prute ned prisen – og uttrykte seg følgende: "*Du sle vel av e ør ?*". "*Kan gjerne gjera det*", sa Ingebrigt, tok en hammer og slo av en hank eller "e ør" på skåla, som han så ga til kunden. "*No hi æ sli tå e ør*". Og kona kunne ingenting si på det, men hun hadde nok ikke tenkt seg avslaget slik.

Så en tur til Skordal på Skatval. Her møter vi i slutten av 1700-tallet Sjur (Sivert) Anderson Skordal. Han kjøpte halve gården av faren i 1791 for 250 rdlr. Og den andre halvdel 5 år senere. Denne Sjur går det mange fortellinger om. J.P.Holan skriver at Sjur var "*en hardeitil kar som var vindøiet og hadde en skjev fot, siden han var nedgjennem sagrenden, men han gikk dog paa den til over 80 aarsalderen*". Når julevasken stod for døra fikk ikke kvinnfolket lov å hefte seg med å vaske bordet. Hver julaften tok Sjur frem høvelen og høvla bordplata på langbordet. Det var visstnok også en julaften han ødelag foten sin. "*Æ tenkt no æ ha rykkji mett av*" – herma folk etter han. Han hadde stått og kommandert så lenge på arbeidsfolket at han til slutt falt uti selv og ble skadet.

Sjur på Skordal var langt fra godvenn med Johan Johansen på Austre Alstad. Det var en gammel krangel om en skogteig. Da Sjur fikk høre at Johan var død skal han ha uttrykt følgende: "*Å ja, han hi reist te Helevete, han å, men ber'n sæ åt likeins der som henn, så bli'n ikkj leng der...*"

